

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **I. D., narozen X**, státní příslušník Gruzie
toho času v X,

zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, odbor cizinecké
policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Křížíkova 8, 186 31 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-46/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna ve výši 4 114 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 30. 1. 2019, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-46/ČJ-2018-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU)

č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), o 50 dnů. Žalobce byl do té doby zajištěn nejprve rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, za účelem předání do Německa na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, posléze prodlouženým rozhodnutím žalované ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022, ve znění opravných rozhodnutí ze dne 15. 2. 2019, č. j. KRPS-366259-51/ČJ-2018-010022 a č. j. KRPS-366259-52/ČJ-2018-010022, o 20 dnů, tj. do 25. 1. 2019. Ve výsledku tak bylo rozhodnuto o zajištění žalobce až do dne 26. 3. 2019.

2. Žalobce po doplnění žaloby ustanoveným zástupcem namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť prodloužilo dobu jeho zajištění v rozsahu, který odporuje požadavkům čl. 28 nařízení Dublin III. V okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, v němž se uvádí, že žalobce podal dne 21. 2. 2019 (pozn. soudu: správně 21. 1. 2019) žalobu proti rozhodnutí o zastavení azylového řízení spojenou s žádostí o přiznání odkladného účinku, mohla žalovaná přistoupit k prodloužení zajištění žalobce maximálně o šest týdnů (tj. 42 dnů). Podle žalobce je totiž jakákoliv lhůta přesahující 42 dnů nezákonná. Navíc žalovaná nemohla předjímat, že o zamítnutí žádosti o přiznání odkladného účinku nebude rozhodnuto v den vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce se výslovně dovolává a cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36, který stejně tak odmítl možnost žalované při rozhodování o stanovení, resp. prodloužení doby zajištění předjímat, kdy Ministerstvo vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), vydá rozhodnutí o přemístění žadatele o mezinárodní ochranu.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě podrobně zrekapitulovala obsah správního spisu a k uplatněnému žalobnímu bodu (kde rozporovala, že by měl být žalobce navrácen do Bulharska, což však bylo uvedeno jen v textu citovaném ze shora zmíněného rozsudku NSS) uvedla, že na základě souhlasu Německa ze dne 14. 12. 2018 s převzetím žalobce měla ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III šest týdnů na realizaci jeho předání, tj. do 25. 1. 2019, a tuto lhůtu nepřekročila. Transfer žalobce se měl totiž uskutečnit dne 23. 1. 2019. Žalobce však proti rozhodnutí o přemístění podal dne 21. 1. 2019 žalobu a současně navrhl přiznání odkladného účinku, takže nebylo možné transfer uskutečnit. Na základě podané žaloby se ovšem lhůta pro realizaci předání žalobce podle čl. 29 nařízení Dublin III prodloužila na šest měsíců. Žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí nadále sledovala účel zajištění spočívající v předání žalobce, u nějž shledala naplnění hned několika objektivních kritérií svědčících o vážném nebezpečí jeho útěku, do odpovědného členského státu. Při stanovení délky zajištění přitom vycházela ze své správní praxe, na základě které je jí známo, že průměrná doba řízení o daném typu žaloby činí třicet dní, pokud se nejedná o složitý případ nebo není-li řízení zatíženo jinými předem nepředvídatelnými okolnostmi. O žalobě podané žalobcem přitom ani ke dni podání vyjádření ještě soud nerozhodl. Pokud by však bylo o žalobě proti rozhodnutí ministerstva rozhodnuto před uplynutím stanovené doby zajištění, žalovaná by zajištění žalobce neprodleně ukončila tak, jak v napadeném rozhodnutí uvedla. Žalovaná trvá na tom, že nedošlo k žádné újmě na právech žalobce a že nebyla překročena maximální doba možného zajištění, přičemž žalovaná po celou dobu v řízení postupovala řádně a bez nedůvodných průtahů a činila veškeré možné kroky, aby zajištění žalobce trvalo co nejkratší dobu. Proto žalovaná považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

4. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez jednání, neboť jeho nařízení účastníci nežádali. Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl zajištěn hlídkou žalované dne 7. 12. 2018 v 18:30 hodin v souvislosti s kontrolou osobního vozidla na 27. kilometru dálnice D10, při níž předložil neplatný doklad totožnosti. Po zjištění, jež potvrdil žalobce téhož dne i do protokolu o podání vysvětlení, že žalobce si požádal o azyl v Německu, odkud nedovoleně odjel, následně žádal o azyl v České republice, odkud byl však po zastavení řízení o žádosti navrácen do Německa, z nějž se opět vrátil do České republiky, žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS-366259-23/ČJ-2018-010022, přistoupila k zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 6 zákona o pobytu cizinců na dobu 30 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody za účelem předání do Německa.
6. Dne 18. 12. 2018 žalovaná obdržela oznámení ministerstva, podle nějž dne 14. 12. 2018 obdrželo souhlas Spolkové republiky Německo s převzetím žalobce a České republiky běží do 25. 1. 2018 lhůta šesti týdnů na jeho předání. Součástí oznámení byla žádost o proloužení zajištění žalobce do 25. 1. 2018.
7. V návaznosti na to žalovaná dne 3. 1. 2019 vydala rozhodnutí, jímž podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce „o 21 dnů, tj. do 25. 01. 2019.“ V odůvodnění rozhodnutí žalovaná poukázala na informaci ministerstva, z níž plyne potřeba prodloužení doby zajištění do 25. 1. 2019, tedy o 21 dnů. Dne 15. 2. 2019 žalovaná vydala jednak rozhodnutí č. j. KRPS-366259-51/ČJ-2018-010022, jímž podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) opravila výrok napadeného rozhodnutí tak, že v klíčové pasáži zní „o 20 dnů, tj. do 25. 01. 2019.“, a jednak usnesení č. j. KRPS-366259-52/ČJ-2018-010022, jímž zaměnila obdobným způsobem číslovku 20 za 21 v souvisejících pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobu proti rozhodnutí ze dne 3. 1. 2019 Krajský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 21. 2. 2019, č. j. 49 A 2/2019-37.
8. Dne 23. 1. 2019 žalovaná obdržela oznámení ministerstva, že dne 21. 1. 2019 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí ministerstva o přemístění do odpovědného členského státu a že současně podal i návrh na přiznání odkladného účinku. Nově se proto lhůta pro realizaci přední prodloužuje ze šesti týdnů na šest měsíců a bude se počítat v souladu s čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku.
9. Dne 24. 1. 2019 žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž podle § 129 odst. 6 a podle § 129 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III o 50 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že během doby zajištění byly činěny úkony směřující k předání žalobce, ale doba, po kterou byl zajištěn, nebyla dostatečně dlouhá k uskutečnění jeho předání do Německa. Žalovaná shledala, že jsou nadále splněny veškeré podmínky trvání zajištění uvedené v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a proto přistoupila k jeho prodloužení o 50 dnů, neboť existují jasné důvody pro odpovědnost Německa, neboť to je podle čl. 18 odst. 1 písm. d) nařízení Dublin III povinno přijmout zpět osobu, jejíž žádost o mezinárodní ochranu zamítlo a která učinila žádost v jiném členském státě, resp. se na jeho území nacházela bez povolení k pobytu. V důsledku podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku se podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III prodloužila doba pro předání žalobce na šest měsíců

od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. V případě, že bude v řízení o žalobě rozhodnuto před uplynutím doby zajištění stanovené napadeným rozhodnutím, bude zajištění žalobce neprodleně ukončeno. Při stanovení doby prodloužení zajištění bylo přihlédnuto k případné časové potřebě pro obstarání potřebných přepravních dokladů, komunikaci s dotčeným státem a zabezpečení policejní eskorty k místu předání. Dobu prodloužení zajištění o 50 dnů žalovaná považuje za zcela vhodnou, přiměřenou a odpovídající vedenému řízení. V případě žalobce neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala jeho předání. Ještě dne 24. 1. 2019 se žalovaná pokusila napadené rozhodnutí žalobci přetlumočit a předat, avšak ten jej podle připojeného zápisu odmítl podepsat a převzít.

10. P

odle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

12. Podle čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce

nařízení Dublin III se přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu provádí po konzultaci dotyčných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

13. Podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III, pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.
14. Otázkou limitů délky zajištění cizince v případě jeho předání podle nařízení Dublin III se již v minulosti zabýval NSS v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32. Zde NSS v první řadě uvedl, že maximální doby zajištění je nutné respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Z uvedeného tedy vyplývá, že prohlášení žalované zakomponované i do odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v případě dřívějšího rozhodnutí soudu o žalobě žalobce proti rozhodnutí o jeho přemístění dostojí své povinnosti a propustí jej ze zajištění, nemůže být dostatečnou omluvou pro prodloužení doby zajištění nad rámec lhůt stanovených zákonem, resp. zde především nařízením Dublin III. Je tedy především třeba posoudit, zda a jaké limity na žalovanou v dané souvislosti kladla rozhodná právní úprava.
15. V tomto směru dále NSS v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, konstatoval, že z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodloužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodalo-li ministerstvo dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podalo-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z toho tedy podle NSS plyne, *„při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět). V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). Tento modelový případ řeší situaci, kdy proti rozhodnutí o přemístění není podán opravný prostředek s odkladným účinkem. Byl-li by podán, mohl by správní orgán v jakékoli fázi procesu přemístění rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o předpokládanou dobu trvání řízení o opravném prostředku. Správní orgán však nemůže předem spekulovat, zda takový opravný prostředek podán bude.“*

16. Uvedené závěry zopakoval a aplikoval NSS mimo jiné i v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36. NSS však v citované judikatuře nevyslovil závěr, že by žalovaná při rozhodování o prodloužení zajištění nemohla učinit odhad o tom, kdy soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě směřující proti rozhodnutí o přemístění. NSS pouze konstatoval, že při rozhodování o délce zajištění není možné počítat s tím, že nastane okolnost prodlužující dobu potřebného zajištění, jestliže není vůbec jisté, zda taková okolnost nastane (tj. zda bude podána žaloba proti rozhodnutí o přemístění se žádostí o přiznání odkladného účinku). NSS se však žádným způsobem nevyslovil proti tomu, aby správní orgán učinil odhad možné délky řízení o takové žalobě, resp. o návrhu na přiznání odkladného účinku. Z citované judikatury lze podle soudu dovodit, že je-li jisté, že nastala okolnost prodlužující potřebu zajištění cizince, žalovaná musí vždy na základě konkrétních okolností případu vyhodnotit možnou délku prodloužení zajištění. Jak přitom vyplývá z citované judikatury, maximální možná délka zajištění je odvozena od limitů stanovených právním předpisem, tj. činí ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III jeden měsíc od podání žádosti o mezinárodní ochranu a šest týdnů od vyslovení souhlasu s převzetím, a nikoliv přiměřenou či obvyklou dobu pro podání žádosti o převzetí či pro realizaci přemístění.
17. V tomto směru přitom celkový limit pro dobu řízení o žalobě proti rozhodnutí o přemístění nařízení Dublin III nestanoví. Lhůta šesti měsíců podle čl. 29 odst. 1 prvního pododstavce nařízení Dublin III, kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí zmínila, totiž běží v případě podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění, již byl přiznán odkladný účinek, až od konečného rozhodnutí o této žalobě, popř. o kasační stížnosti proti ní, byl-li i jí přiznán odkladný účinek. Pouze pokud by žaloba nebyla spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku, uplatnila by se tato lhůta bez ohledu na okamžik rozhodnutí soudu o podané žalobě, ovšem s tím, že by běžela od přijetí žádosti o převzetí žalobce Spolkovou republikou Německo. V případě že žaloba proti rozhodnutí o přemístění není spojena s návrhem na přiznání odkladného účinku, není její podání ani okolností, která by zakládala nový běh šestitýdenní lhůty podle čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III, neboť v tomto ohledu je pro ukončení lhůty šesti týdnů běžící od okamžiku oznámení souhlasu přebírajícího státu s přemístěním cizince relevantní teprve okamžik, od kterého žaloba odkládá účinky rozhodnutí o přemístění.
18. Jak ovšem dovodil NSS v rozsudku ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 156/2017-29, s ohledem na textaci čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízení Dublin III je třeba z hlediska běhu šestitýdenní lhůty nakládat se zjištěním, že byla podána žaloba spojená s návrhem na přiznání odkladného účinku, obdobně, jako by byl odkladný účinek přiznán. NSS totiž upozornil na to, že „*správní orgány nemohly až do doby rozhodnutí příslušného soudu o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě činit ve věci jeho předání (...) žádné kroky, neboť nevěděly, zda soud žalobě odkladný účinek přizná či nikoli. Ve svém důsledku tím byl odložen výkon rozhodnutí o přemístění až do doby rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby. Tento stav tedy není nepodobný situaci, kdy má podání správní žaloby proti určitému typu rozhodnutí odkladný účinek ze zákona. Je proto logické, že šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění dotčeného cizince počne v takové situaci běžet až od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III (v tomto případě žaloby proti rozhodnutí o předání) a je lhůtejně, zda „skončí“ tím, že soud nepřiznal odkladný účinek a tedy „skončil“ předchozí odkladný účinek ex*

lege, anebo „skončí“ jiným způsobem (např. proto, že byl žalobce úspěšný a řízení o přezkumu předávacího rozhodnutí skončilo zrušením tohoto rozhodnutí).“ Za takové situace je však zcela zbytečné spekulovat o tom, zda odkladný účinek bude či nebude přiznán. Podstatné je pouze zjištění, že byl učiněn návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, neboť od něj se odvozuje možnost žalované rozhodnout o prodloužení zajištění žalobce, a to na dobu, která v situaci absentujícího jednoznačného limitu délky tohoto prodloužení musí být pouze ve smyslu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III přiměřená.

19. Přiměřenost takové doby přitom bude především odvozena od očekávané doby, kdy soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku, neboť v případě negativního rozhodnutí započne běh nové lhůty šesti týdnů pro přemístění žalobce. V případě pozitivního rozhodnutí by mohl být žalobce zajištěn ještě déle až do doby rozhodnutí o podané žalobě, již byl přiznán odkladný účinek, pokud by nebyla překročena maximální délka zajištění stanovená v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy nemá pravdu, pokud tvrdí, že žádná doba zajištění, resp. jejího prodloužení nemůže přesáhnout 42 dnů. V případě podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku naopak bude s tím spjaté prodloužení doby zajištění zcela pravidelně přesahovat 42 dnů, neboť k nim může správní orgán připočítat očekávanou dobu do rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku. Žalovaná přitom nemusí počítat s okamžitým rozhodnutím soudu, ačkoliv soud má o takovém návrhu rozhodovat bez zbytečného odkladu. Nelze totiž přehlédnout, že § 73 odst. 2 s. ř. s. soudu ukládá před jeho rozhodnutím vyžádat si vyjádření žalovaného (ministerstva) k návrhu na přiznání odkladného účinku, je tedy prakticky vyloučeno, aby soud rozhodl obratem, resp. v řádu jednotek dnů, jako si to lze představit v případě vyjádření souhlasu dožádaného státu s převzetím žalobce.

20. V poměrech konkrétní věci soud konstatuje, že v situaci, kdy ze správního spisu plyne, že ministerstvo obdrželo souhlas Německa s přemístěním žalobce v pátek dne 14. 12. 2018, mohlo zajištění žalobce trvat v souladu s čl. 28 odst. 3 třetím a čtvrtým pododstavcem nařízení Dublin III nejdéle šest týdnů od uvedeného data, tj. do pátku 25. 1. 2019. Protože však žalobce podal dne 21. 1. 2019 žalobu spojenou s návrhem na odkladný účinek, běh šestitýdenní lhůty byl ukončen a žalovaná mohla přistoupit k prodloužení doby zajištění o přiměřenou dobu reagující na nemožnost realizovat přemístění žalobce do doby, než soud o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodne. Pokud tedy napadeným rozhodnutím ze dne 24. 1. 2019 žalovaná prodloužila dobu zajištění žalobce o 50 dnů, nepostupovala v rozporu se žádnou z konkrétních lhůt stanovených pro délku trvání zajištění nařízením Dublin III, a takové prodloužení nebylo ani zjevně nepřiměřené, neboť ke lhůtě 42 dnů na realizaci přemístění žalobce běžící od zániku odkladného účinku podané žaloby žalovaná započítala pouze 12 dnů (od data podání žaloby včetně), což je vskutku minimalistická lhůta představující nejkratší představitelnou dobu, v níž by soud mohl po zaslání výzvy se zkrácenu lhůtou obdržet vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku a obratem o takovém návrhu i rozhodnout a příslušné usnesení doručit účastníkům řízení. Soudu je však známo, že proces rozhodování o odkladném účinku žaloby proti rozhodnutí o přemístění v praxi vždy trvá ještě déle.

21. Protože s ohledem na předcházející argumentaci není uplatněný žalobní bod důvodný, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.
23. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč [sepis žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a jednu paušální částku jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, k čemuž je třeba přičíst náhradu za 21 % DPH podle § 35 odst. 9 věty druhé s. ř. s. ve výši 714 Kč. Celkem tedy ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Odměnu a paušální částku za úkon první porady s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu § 14 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu soud nepřiznal, neboť ustanovený zástupce byl s případem žalobce již obeznámen z řízení ve věci sp. zn. 49 A 2/2019, kde mu byl tento úkon též proplacen.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. března 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce